

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223444
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112223444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/244/2012 - 84 zo dňa 11. 09. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Druhou výrokovou vetou zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd v uvedenej veci rozhodol o spojených veciach pod sp. zn. 9C/244/2012, 9C/289/2012, 9C/305/2012, 9C/306/2012, 9C/307/2012, 9C/308/2012, 9C/310/2012, 9C/313/2012, ktoré sa viedli ďalej pod sp. zn. 9C/244/2012. Zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti odôvodnil prvostupňový súd tým, že nejde o dôvody, pre ktoré je súd v zmysle § 109 ods. 1 O. s. p. povinný obligatórne prerušiť konanie. Pokiaľ ide o prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., poukázal na nález Ústavného súdu SR č. I.ÚS/21/00 v súvislosti aj s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 16Co/198/2013 - 465, podľa ktorých nie je dôvodom na prerušenie v zmysle uvedeného ustanovenia tá skutočnosť, že prebieha konanie na ústavnom súde o porušení základných práv postupom, ktorý sa týkal rozhodovania o námietke zaujatosti sudcu, nakoľko meritorne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia ústavného súdu a prerušenie konania by sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietahov. Vo veci samej vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovanou vo vzťahu k uplatneným nárokom zaoberal sa prvostupňový súd touto otázkou a dospel k záveru, že táto je dôvodná v prípade nároku uplatnenému vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 9C/306/2012 a týka sa exekučného konania 2Er/10/2009. V tejto časti návrh žalobcu zamietol z dôvodu premlčania. V prípade ostatných nárokov nedošlo k márnemu uplynutiu premlčacej doby. Ďalej sa súd zaoberal otázkou dôvodnosti uplatnených nárokov, ako prvý skúmal tvrdený nesprávny úradný postup, keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že ani v jednom prípade nedošlo k porušeniu povinnosti na strane súdu, ktoré tvrdil

žalobca vo svojom návrhu, nebola teda splnená prvá hmotnoprávna podmienka pre úspešné uplatnenie návrhu žalobcom. Preto návrh v plnom rozsahu ako bezdôvodný zamietol. Súd len okrajovo poznamenal, že žalobca nepreukázal ani ďalšie predpoklady úspešnosti návrhu, konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V rozsiahlom odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté. Ďalej sa vyjadroval k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo pojednávanie tvrdiac, že bolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukazoval na to, že žalovaná sa nevyjadrila k podanej žalobe, žalobcovi bolo upreté právo uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu, uviedol, že súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. a skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd doplnil skutkový základ dokazovaním a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ustanovenie § 153b O. s. p. Rozhodnutiu ďalej vytýka, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdavkov, rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ako arbitrárne ho zrušiť. K nemajetkovej ujme poukázal na to, že súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu označil za vnútorne rozporné, keď napriek zisteniu porušenia práva toto nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie. Vytýkal súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti s vecou nesúvisiace a tieto vydáva za odôvodnenie rozhodnutia, s čím nemožno súhlasiť. Práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania. Práve všetky a akékoľvek problémy vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Žalobca jasne a zrozumiteľne opísal, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprel aj o podstatnú judikatúru ústavného súdu spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. Domáha sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a rozhodnutie náležite podľa § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil. Odvolací súd sa s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku ako aj s jeho odôvodnením, ktoré považuje za vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, stotožnil v celom rozsahu. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

Preskúmaním postupu prvostupňového súdu odvolací súd nezistil, že by zo strany tohto súdu bol porušený spravodlivý proces. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a vyhodnotil. Nemožno prihliadať na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny proces z dôvodu, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovanej k návrhu, toto tvrdenie nie je pravdivé. Z obsahu spisu je preukázané, že vyjadrenie žalovanej bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 22. 04. 2013. Rovnako správne a včas bol právny zástupca žalobcu predvolaný aj na vytýčené pojednávanie,

ktoré sa uskutočnilo dňa 11. 09. 2013, keď žalobca predvolanie obdržal dňa 01. 08. 2013. Zo spisu je jednoznačne preukázané, že obaja účastníci boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, žalovaná sa ospravedlnila z pojednávania a súhlasila s rozhodnutím veci bez jej prítomnosti, žalobca síce požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, svoju neúčasť na pojednávaní však neospravedlnil, ani neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol. Preto okresný súd dôvodne pojednával v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že bol podaný návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Pokiaľ sa teda žalobca dobrovoľne vzdal tohto práva, nemôže byť prejednanie veci v jeho neprítomnosti kvalifikované ako odňatie možnosti konať pred súdom. Okresný súd, okrem toho, dôvodne zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania, žiadnym spôsobom teda žalobcovi nebolo odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces.

Pokiaľ ide o preskúmanie rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, odvolací súd konštatuje zhodne s prvostupňovým súdom, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom jasne a zrozumiteľne vysporiadal s namietaným postupom exekučnej veci v každej jednej spojenej veci v rozhodnutí uvedených pod bodmi 1 až 8. Skutkové zistenia prvostupňového súdu v označených exekučných konaniach vyplývajú z priložených exekučných spisov tak, ako to zistil a vyhodnotil prvostupňový súd. Odvolací súd v tejto časti sa v celom rozsahu stotožňuje ako s vysloveným rozhodnutím vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, tak aj s dôvodmi odvolania, na ktoré v podrobnosti odkazuje (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

K ďalším odvolacím námietkam žalobcu - k námietke, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, odvolací súd túto považuje za zmätočnú, nakoľko vo veci bolo vytýčené ústne pojednávanie, ktoré sa aj uskutočnilo, síce v neprítomnosti účastníkov, ale s tým (ako už bolo uvedené vyššie), že žalobca sa z vážneho dôvodu neospravedlnil z neprítomnosti na pojednávaní a žalovaná strana ospravedlnila svoju neúčasť a súhlasila s pojednávaním a rozhodnutím v jej neprítomnosti.

Rovnako k ďalšej námietke, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu, odvolací súd uvádza, že ide o odvolaciu námietku nesúvisiacu s predmetným súdnym konaním a rozsudkom, ktorý bol napadnutý odvolaním, pretože žalovaná sa meritórne vyjadrila a žalobca obdržal písomné vyjadrenie žalovanej včas (dňa 22. 04. 2013), takže nebol žiadny dôvod rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ustanovenia § 153b O. s. p.

K námietke, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie prvostupňového súdu, ktorý zamietol žalobný návrh z dôvodu, že nebol preukázaný jeden zo základných predpokladov pre zodpovednosť štátu za škodu zapríčinenú nesprávnym úradným postupom, a to bol žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup. Za takejto situácie bolo úplne nadbytočné (a nehospodárne) skúmať výšku tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy (k tejto sa súd vyjadril len okrajovo na strane 7 odsek 5 napadnutého rozsudku). Z rovnakého dôvodu súd ako nedôvodné a s odôvodnením napadnutého rozsudku nesúvisiace hodnotí aj odvolacie dôvody uvedené pod nadpisom „k nemajetkovej ujme“.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil považujúc za správne v celom rozsahu aj odôvodnenie napadnutého rozsudku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p., keď žalovaná bola úspešným účastníkom odvolacieho konania, žiadne trovy v tomto štádiu konania však neuplatnila (ani jej zo spisu nevyplývajú), preto súd rozhodol tak, že jej právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.